

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **X. H.**
státní příslušnost Čínská lidová republika

zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s., sídlem 190 00
Praha 9, Kovářská 4

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlím 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2018 č. j. OAM-615/ZA-ZA02-ZA16-2015, o udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2018 č. j. OAM-615/ZA-ZA02-ZA16-2015 **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu).
2. Proti v záhlaví označenému rozhodnutí žalovaného podal žalobce v zákonné lhůtě žalobu, v níž namítal, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu, neboť v rámci řízení unesl část důkazního břemene. Správnímu orgánu poskytl konzistentní a podrobnou výpověď, zapadající do kontextu zpráv o zemi původu, z nichž měl žalovaný vycházet. Je to naopak žalovaný, kdo s ohledem na důkazní standard přiměřené pravděpodobnosti a zásadu „v pochybnostech ve prospěch“ nebyl schopen dostatečně prokázat, že k jeho pronásledování již v budoucnosti nemůže dojít. Jednání, jemuž byl vystaven v minulosti, považuje na rozdíl od správního orgánu za pronásledování. Pokud by v minulosti pronásledován nebyl, tato skutečnost by sama o sobě v kontextu zpráv o zemi původu a jeho konzistentní výpovědi neměla být jediným vodítkem pro vyloučení odůvodněné obavy z pronásledování. Připustil, že v rámci řízení nepředložil správnímu orgánu žádné konkrétní důkazy týkající se toho, že on sám byl ve vlasti před svým odchodem v hledáčku státních orgánů. Zároveň správnímu orgánu poskytl vyčerpávající výpověď, která byla konzistentní, vnitřně bezrozporná, bez zásadnějších nesrovnalostí a kromě toho zapadala do celkového kontextu dostupných informací o systematickém pronásledování příslušníků náboženských menšin v Číně. Je tak nejasné, z jakého důvodu správní orgán nepřipsal jeho konzistentní výpovědi žádnou hodnotu, resp. považoval jeho výpověď za nedostatečně přesvědčivou. Má za to, že jeho výpověď je věrohodná a žalovaný tudíž byl povinen z ní vycházet, případně prokázat či vyvrátit pravdivost jeho tvrzení. Vyslovil přesvědčení, že žalovanému se nepodařilo vyvrátit jeho věrohodnost, přestože na několika místech napadeného rozhodnutí se o to pokouší a poukazuje na určité skutečnosti, které dle něj jeho věrohodnost snižují. Z napadeného rozhodnutí plyne, že žalovaný zpochybňuje skutečnost, zda byl před svým odchodem z vlasti terčem zájmů státních orgánů. Žalobce poznamenal, že žalovaný ve vztahu k hodnocení odůvodněné obavy z pronásledování poukazuje zejména na to, že nebyl nikdy zatčen nebo trestně stíhán, ale policie jej údajně pouze hledala. Vzápětí dodává, že se nikdy nestal terčem jakéhokoliv negativního jednání ze strany čínských orgánů a pouze využil znalosti o problematice pronásledování příslušníků některých náboženských menšin v Číně, aby svými tvrzeními následně vygradoval svůj azylový příběh a vytvořil údajné obavy z návratu do vlasti. Žalobce namítal, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí v této části není zřejmé, zda žalovaný považuje jeho výpověď ve vztahu k tomu, že byl hledán policií za nevěrohodnou anebo zda tuto skutečnost nepovažuje za pronásledování. V každém případě má však za to, že jeho výpověď ve vztahu k pronásledování policií a zatýkání a mučení souvěrců v jeho bezprostředním okolí je věrohodná a unesl tedy svou část důkazního břemene. Měla se proto uplatnit zásada v pochybnostech ve prospěch, a pokud žalovaný nebyl schopen žádným konkrétním způsobem zpochybnit jeho tvrzení, která zcela odpovídají informacím o svévolném zadržování a mučení členů Církve Boha Všemohoucího obsaženým v dostupných zprávách o zemi původu, měl z nich v plném rozsahu vycházet i přes pochybnosti ohledně toho, zda se jednotlivé události skutečně odehrály tak, jak popisoval. Žalovaný nepostupoval v souladu s výše uvedenými zásadami, v důsledku

čehož nesprávně vyhodnotil, že nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany.

3. K argumentu žalovaného, že nebyl pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, žalobce především namítal, že se žalovaný vůbec nezabýval možností udělit mezinárodní ochranu dle § 12 písm. a) zákona o azylu s odkazem na to, že nebyl politicky aktivní. Jde o právně chybné chápání pojmů „politická práva a svobody“. Zatímco správní orgán zřejmě z významu slov vyvodil, že pravděpodobně je tímto termínem myšlena aktivita politického rázu v užším slova smyslu – např. členství v nějaké politické straně, jsou tímto termínem myšlena politická práva a svobody ve smyslu hlavy třetí Listiny. Žalobce přitom odkázal na komentář k článku 43 listiny základních práv a svobod a komentářovou literaturu k zákonu o azylu. K uvedeným politickým právům a svobodám náleží nepochybně i právo na svobodu projevu či právo sdružovací. Poukázal na to, že zřetelně uváděl řadu příkladů, kdy v minulosti došlo ze strany státních orgánů k zásahu do shora uvedených práv. V důsledku zásahu do práva sdružovacího opakovaně měnil adresy a skrýval se u spoluvěřících, neboť sdružování se k modlitbám bylo přísně monitorováno čínskými státními orgány a jejich náboženské uskupení bylo označeno jako zakázaný kult. Rovněž zřetelně objasňoval, že samotný postih jeho náboženství má souvislost s politickým režimem v Číně. V daných souvislostech zmínil, že v závěrečném vyjádření k podkladům rozhodnutí odkázal na rozsudek, v němž v obdobné situaci udělil australský soudní tribunál mezinárodní ochranu z důvodu politického pronásledování. Správní orgán ovšem tento podklad vůbec nezařadil mezi podklady pro rozhodnutí s odůvodněním, že by nepřinesl ve věci „nic nového“.
4. K neudělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu žalobce poznamenal, že žalovaný dovozuje neexistenci odůvodněných obav z jeho pronásledování primárně z důvodu, že v minulosti nebyl v souvislosti se svou vírou vystaven žádné negativní reakci čínských státních orgánů nebo bezpečnostních složek. Žalobce uvedl, že má zároveň za to, že právě toto kritérium minulého pronásledování bylo hlavním důvodem, který žalovaného vedl k závěru o neudělení mezinárodní ochrany. Namítal, že skutečnost, že jedinec před svým odchodem ze země původu nebyl pronásledován ani přímo ohrožen pronásledováním, sama o sobě neznámá, že nemůže v azylovém řízení uplatňovat odůvodněné obavy z pronásledování. Dle žalobce přestože se pro přiznání postavení uprchlíka obecně vyžaduje, aby žadatel měl odůvodněný strach z toho, že on osobně bude vystaven pronásledování, posouzení existence oprávněnosti obav žadatele není nezbytně nutné činit na základě vlastních zkušeností žadatele, ale kupříkladu na základě zkušeností osob v podobném postavení, tedy v tomto případě jiných příslušníků Církve Boha Všemohoucího. Za tímto účelem kromě poskytnutí vlastní věrohodné výpovědi odkazoval na pronásledování, jemuž čelili jeho spoluvěřci. Nově lze mezi tyto spoluvěřce zařadit i 8 žadatelů o mezinárodní ochranu, jejichž žádosti posuzoval správní orgán ve stejném časovém okamžiku. Při posuzování existence odůvodněného strachu se opět uplatní důkazní standard „přiměřené pravděpodobnosti“ nežádoucího důsledku návratu do země původu, která je dána tehdy, bývá-li tento důsledek v případech obdobných případu žadatele nikoli ojedinělý. V této souvislosti žalobce citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 2 Azs 71/2006. Dle žalobce pokud žalovaný odkazuje na to, že v rámci řízení ve věci mezinárodní ochrany nelze ochranu udělit pouze na základě špatné

situace v oblasti dodržování lidských práv a svobody náboženského vyznání, v obecné rovině toto tvrzení nelze rozporovat, nicméně správní orgán má minimálně povinnost zohlednit „charakter země původu žadatele o azyl“, způsob výkonu státní moci v ní, možnost uplatňování politických práv a další okolnosti, které mají vliv na naplnění důvodu pro udělení azylu. Je-li např. o zemi původu žadatele známo, že stav dodržování lidských práv je špatný, že občanům je upíráno právo na změnu vlády, že dochází k nezákonným popravám, mizením osob, častému používání mučení atd., pak tyto skutečnosti musí správní orgán zohlednit v situaci důkazní nouze, a to ve prospěch žadatele o azyl. Žalovaný však v napadeném rozhodnutí tímto způsobem nepostupoval a nedostatek důkazů o existenci hrozícího pronásledování mu přikládá k tíži, přestože dostupné informace o zemi původu jednoznačně vypovídají o tom, že náboženská svoboda není respektována a příslušníci domácích církví zejména pak příslušníci Církve Boha Všemohoucího jsou vystaveni systematickému pronásledování. Žalovaný v důsledku toho nesprávně vyhodnotil existenci odůvodněného strachu z pronásledování, a tedy porušil § 50 odst. 3 a odst. 4 správního řádu ve spojení s článkem 4 kvalifikační směrnice, neboť nezohlednil všechny skutečnosti hovořící v jeho prospěch a nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. V jeho případě lze mluvit o existenci odůvodněného strachu z budoucího pronásledování, a to zejména s přihlédnutím k tomu, že dle dostupných zpráv o zemi původu v Číně i nadále dochází k masivnímu pronásledování příslušníka náboženských menšin včetně členů Církve Boha Všemohoucího. Žalobce dále namítal, že v jeho případě je odůvodněnost strachu z pronásledování dána zejména tím, že v minulosti jej policie hledala, rovněž i jeho rodiče, v důsledku čehož museli opustit svůj domov a přestěhovat se na jiné místo. Později se jemu samotnému povedlo několikrát těsně uniknout zatčení. Kromě toho mnoho jeho spoluvěřících bylo zadrženo, případně vystaveno fyzickému násilí. Vzhledem k tomu, že ke svévolnému zatýkání členů Církve Boha Všemohoucího dochází na území Číny běžně, a on sám uvedl, že se o jeho osobu policie v minulosti zajímala, je přiměřeně pravděpodobné, že v případě návratu do Číny by mohl čelit pronásledování pro náboženské přesvědčení. Jeho subjektivní pocit strachu ze zatčení a následného mučení na policii je podpořen objektivními okolnostmi v zemi původu a lze tedy mluvit o odůvodněnosti tohoto strachu. Byl tedy vystaven konstantnímu strachu z policie, víru mohl vyznávat jenom ve strachu a utajení, musel konstantně měnit místo pobytu ze strachu před policií.

5. Nesrozumitelný a rozporuplný považuje závěr žalovaného, že mohl své problémy vyřešit přestěhováním do jiné části Číny, přitom však zároveň nepřipustil, že by jakékoliv problémy vůbec měl. Uvedl dále, že i v rámci pohovoru přednesl, že možnost vnitřního přesídlení pro něj reálně nepřicházela v úvahu, neboť k pronásledování příslušníků Církve Boha Všemohoucího dochází na celém území Číny. Žalovaný však svůj závěr podporuje zejména tím, že pátrání policie probíhalo na území pouze jednoho regionu, přičemž domněnku, že po něm bylo pátráno jen v rámci jednoho regionu, žalovaný neopírá o nic jiné, než svůj osobní názor. Dle žalovaného se nelze reálně domnívat, že by se nemohl přesídlit do jiné oblasti či provincie, aby svým problémům předešel. Žalovaný ovšem své úvahy nepodporuje žádnými odkazy na konkrétní informace o zemi původu, které by nasvědčovaly tomu, že po přestěhování do jiné části země by jednoznačně unikl problémům se státními problémy, a tedy, že by jeho přesun byl účinným řešením proti pronásledování či

vážné újmě. Namítal také, že napadené rozhodnutí neobsahuje žádné hodnocení reálnosti, přiměřenosti, rozumnosti a smysluplnosti možnosti využití vnitřní ochrany. Namísto toho žalovaný vychází z ničím nepodložené domněnky, že by neměl problémy po přestěhování se na jiné místo v rámci jiné provincie. Žalovaný ovšem vůbec nebere do úvahy, že se neustále skrýval, při návštěvách náboženských shromáždění byl nadmíru opatrný a obezřetný, často měnil místo svého bydliště, ačkoliv pouze v rámci jednoho regionu. Skutečnost, že nebyl zadržen, tedy nemusela být nutně výsledkem nezájmu čínských orgánů o jeho osobu, ale spíše výsledkem preventivních opatření z jeho strany. Neustálý psychický tlak způsobený strachem ze zadržení podnícený i tím, že v jeho okolí docházelo k dalším a dalším případům pronásledování jeho spoluvěřících, však nakonec vedl k tomu, že neměl jinou možnost, než zemi opustit. Z napadeného rozhodnutí není zřejmé, kterou konkrétní oblast Číny považuje žalovaný za bezpečnou pro vnitřní přesídlení.

6. Žalobce dále namítal, že azylově relevantním důvodem ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu bylo nejen jeho pronásledování z důvodů náboženského vyznání, ale také přichází v úvahu azylově relevantní důvod v podobě zastávání určitých politických názorů. Poukázal na to, že ve vyjádření k podkladům pro rozhodnutí požádal o aplikování rozsudku z australského Refugee Review Tribunal, a to z důvodu, že k situaci v Číně a pronásledování náboženských příslušníků přistupuje zcela odlišně. Žalovaný ovšem tento zdroj kompletně ignoroval s odůvodněním, že nepřináší nic nového. Je však zcela patrné, že rozsudek uznává pronásledování náboženských příslušníků v Číně jako postup, kterým si komunistický režim upevňuje moc a likviduje alternativní a opoziční ideologie. V napadeném rozhodnutí je uvedený výklad zcela ignorován. Žalovaný nekomentuje aplikaci § 12 písm. b) a odůvodněný strach z pronásledování z důvodu zastávání určitých politických názorů. I když v meritu věci nelze stricto sensu uvažovat o politických názorech, je potíraná věrouka v přímém kontrastu s politickou ideologií čínské komunistické strany, která má ve svém programu za cíl vymýtit náboženské společnosti z čínské společnosti. Žalobce žalovanému vytkl, že nepřihlédl k okolnostem daného případu a rovněž nepřihlížel pečlivě ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo.
7. Žalobce dále vyslovil přesvědčení, že rovněž splňuje podmínky i pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu, a to zejména z důvodu jeho možného vystavení mučení či nelidskému nebo ponižujícímu zacházení z důvodu podání žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný se nedostatečně věnoval hrozbě vážné újmy v případě návratu ve smyslu § 14a zákona o azylu. Závěr žalovaného, že neuvedl a ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, nemá oporu ve spisu a oponují mu zprávy o zemi původu. Stejně tak závěry o mučení, nelidském a ponižujícím zacházení nemají oporu ve spisu, ani v početných zprávách o zemi původu. Trestání ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu mu při návratu hrozí rovněž z důvodu, že případ čínských žadatelů v ČR je medializován a určitě znám v zemi původu. Je nepřípustné, že se správní orgán – Ministr vnitra – v médiích vyjádřil v tom smyslu, že případy čínských žadatelů byly v každém jednotlivém případě prověřovány přímo v Číně.
8. Žalobce dále uvedl, že možnost jeho vycestování koliduje s mezinárodními závazky ČR, např. s článkem 3 Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či

ponižujícím zacházení nebo trestání a článkem 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků.

9. Dle žalobce žalovaný rovněž nesprávně a nepodloženě připisuje jiný význam skutečností jako je např. nalezení práce v České republice. Poznamenal, že snahu o řádnou integraci nelze v žádném případě klást k jeho tíži.
10. Dále uvedl, že jeho vycestování ze země původu nebylo tak bezproblémové, jak uvádí správní orgán. Poukázal na to, že na letišti byl zadržen úředníkem kvůli problému s platností víza, a proto se mu nepovedlo napoprvé odletět a musel další tři dny zůstat v Pekingu. Měl značný strach, že se mu nepodaří vycestovat, obával se jak možnosti, že mu vízum nebude vydáno, tak možného zadržení na letišti v Pekingu. Kromě toho si vízum vyřizoval v roce 2014, což bylo dříve, než začaly jeho vážné problémy s policií. Nelze proto hledat rozpor v tom, že pas mu byl vydán, ačkoliv byl v hledáčku policie.
11. Žalobce dále vyslovil názor, že na posouzení jeho věrohodnosti nemůže mít vliv okolnost, že při vyřizování schengenského víza poskytl nepravdivé informace a doklady a po příchodu do České republiky o tom neinformoval správní orgán při první možné příležitosti. Uvedené nepovažuje ani za jakkoliv relevantní ve vztahu k jím uváděným důvodům v žádosti o mezinárodní ochranu. Poukázal na to, že uvedení některých informací do žádosti o vízum nepravdivě, mu doporučila agentura, která mu s vyřizováním víza pomáhala a cílem bylo zvýšit jeho šance na získání víza a vycestování ze země, což bylo v jeho situaci zcela logickým postupem. V řízení správnímu orgánu sdělil, které informace a dokumenty byly poskytnuty nepravdivě. To že tak učinil teprve na základě dotazu správního orgánu a nikoliv z vlastní iniciativy, není vůbec důležité.
12. Žalobce také namítal, že tvrzení žalovaného, že přicestoval organizovaně, se nezakládá na objektivních skutečnostech. Před příchodem do České republiky neznal téměř nikoho z čínských křesťanů žádajících zde o mezinárodní ochranu. Důvodem, proč přicestoval právě v období roku 2015 je skutečnost, kterou se snažil vysvětlit již v rámci správního řízení. Právě v roce 2014 tvrdě zesílilo pronásledování čínských státních orgánů vůči křesťanským uskupením. K argumentaci žalovaného, že nepožádal o mezinárodní ochranu na letišti, uvedl, že ustanovení zákona o azylu umožňuje žadateli o mezinárodní ochranu podat žádost na několika místech, a to mimo jiné na policii, na hraničním přechodě nebo na policii v přijímacím středisku nebo na odboru krajského ředitelství cizinecké policie za podmínky, že se dostavil dobrovolně. Je tak na žadateli, aby sám zvolil, kde žádost podá.
13. V závěru pak žalobce namítal, že žalovaný nepostupoval shodně ve skutkové obdobných věcech, a to v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu a jako důkaz navrhl vyžádat v žalobě označená rozhodnutí s poukazem na to, že zároveň s jeho žádostí podalo žádost z obdobných důvodů dalších přibližně 90 osob křesťanského vyznání z Číny, přičemž v 8 případech žalovaný vydal kladné rozhodnutí o udělení azylu a i v nich se vyskytují tytéž kritické pasáže odůvodnění, jakým je odůvodněno i neudělení mezinárodní ochrany. To znamená, že výtky, které ze strany správního orgánu zaznívají vůči němu a z nichž správní orgán vyvozuje absenci důvodu pro udělení mezinárodní ochrany, jsou zcela totožné s výtkami, které zaznívají i v rozhodnutích o

udělení mezinárodní ochrany. V těch případech je nicméně ze stejných výhrad vyvozen zcela opačný závěr.

14. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. K žalobní námitce žalobce, že jeho situace měla být posouzena jako azyl z politických důvodů v širším slova smyslu, jak má na mysli ust. § 12 písm. a) zákona o azylu a pro případ, že by jeho věc takto posouzena nebyla, dovozuje alespoň azylově relevantní pronásledování podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný uvedl, že žalobce politická práva a svobody ve vztahu k tvrzenému vyznávání víry v rámci „neveřejných domácích utajovaných církevních sezení o 4 osobách“, kde docházelo pouze k tvrzenému čtení bible a modlení, značně přeceňuje. Žalobce prostřednictvím své činnosti nezastával žádné politické názory a už vůbec je veřejně nehlásal. K části žaloby, v níž žalobce hovoří o existenci odůvodněného strachu z pronásledování, žalovaný odkázal na obsah napadeného rozhodnutí s tím, že tam podrobně vysvětlil, co jej vedlo k závěru, že individuální tvrzené pronásledování z důvodů náboženského vyznání žalobce nebo jeho budoucí údajnou hrozbu v případě návratu do země původu neshledal, s tím, že podrobně poukázal v obecné rovině na řadu rozporů v jeho výpovědích učiněných v rámci všech tří pohovorů a vypořádal se tak podrobně s faktorem věrohodnosti jím tvrzených skutečností. V tomto směru zhodnotil i celý průběh snahy žalobce zajistit si vízum, který předcházela podání žádosti o mezinárodní ochranu, konkrétně okolnost, že žalobce založil svou žádost o vízum na lživých údajích a falešných dokumentech a to posléze i v návaznosti na jeho další výpovědi učiněné již v České republice v rámci správního řízení, kde již mohl pravdu hovořit, avšak učinil tak až v návaznosti na předestřené důkazy a cílené dotazy. Jakkoli se nyní žalobce snaží v žalobě toto své jednání bagatelizovat, když tvrdí, že jedině takto se mohl do České republiky dostat, v napadeném rozhodnutí je zdůvodněno správně, že tyto lživé údaje uváděl žalobce prakticky pouze ve vztahu ke správnímu orgánu České republiky, u nějž nyní hledá pomoc, zatímco u orgánů svého státu při vyřizování pasu a faktickém opuštění Číny přes letiště v Pekingu, žádné takové praktiky nepoužíval a prokazoval se platnými údaji a doklady. Tedy jeho úvahy o „osobách prchajících ze země“ zde absolutně nemohou obstát.
15. Žalobní argumentace žalobce spočívající ve výkladu pojmů „vnitřní ochrana státu a její účinnost“ se dle žalovaného míjí s obsahem napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že v rozhodnutí nečinil sporným, že žalobce je členem Církve Všemohoucího Boha a někteří členové domácích církví čelí na území Číny řadě obtíží, a tudíž možnost využití vnitřní ochrany státu je komplikovaná. Proto ani žalobci neklade za vinu, že možnost vnitřní ochrany státu nevyužil, a to tím spíš, že je přesvědčen, že žalobce nečelil v zemi původu takovým obtížím, které by ho takovou pomoc přiměly použít, a proto ani správní orgán tuto možnost z důvodu nadbytečnosti nijak zvlášť nehodnotil. Žalobní argumentace se tak jeví nadbytečnou. S tím pak úzce souvisí i žalobní námitka ohledně nedostatečného posouzení možnosti vnitřního přesídlení. Tuto možnost v napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl vesměs pouze ve vztahu k žalobcem použitým radikálnímu řešení – reálnému přesídlení až do České republiky a ve vztahu k jím tvrzenému způsobu řešení svých potíží, které praktikoval, a to i ve vztahu k dalším skutečnostem, které sdělil v průběhu pohovoru, tedy že si bez jakýchkoli potíží požádal v Pekingu o vízum, v ročním předstihu o cestovní pas a následně přes nejstřeženější letiště v Pekingu bez jakýchkoli komplikací vycestoval.

Žalovaný poznamenal, že na argumentaci ohledně možnosti či nemožnosti vnitřního přesídlení jako způsobu řešení problémů žalobce však zamítnutí jeho žádosti o mezinárodní ochranu rozhodně nestojí a správním orgánem zmiňovaná možnost použít vnitřní přesídlení k řešení daných potíží tak není možné vnímat ani za azylově relevantní výtku směrem k žalobci, ani za návrh řešení tvrzených nesnází, neboť jde v daném případě spíše o dokreslení nevěrohodnosti tvrzení žalobce, který právě tvrzením o několikerém stěhování správnímu orgánu podsouval, že tak úspěšně nějakou dobu problémy s pronásledováním řešil. Proto žalovaný považuje žalobní námitky ohledně nedostatečného posouzení možnosti vnitřního přesídlení za nadbytečné.

16. Žalovaný dále uvedl, že v napadeném rozhodnutí řádně vysvětlil, jak dospěl k závěru, že žalobce není v zemi svého původu pronásledován. Podle jeho názoru měly totiž státní orgány v Číně dostatek času i prostředků k zadržení žalobce (naposledy na letišti v Pekingu), pokud by o něho skutečně měly zájem. V rozhodnutí poukázal na souvislosti, na jejichž základě shledal tvrzení o pronásledování či budoucích obavách jako nepřesvědčivé. Pokud tedy žalobce v žalobě poukazuje na existenci pronásledování z azylově relevantních důvodů, dodává k tomu žalovaný, že žalobce takové pronásledování ve vztahu k jeho osobě dokonce ani nikdy netvrdil. Hovořil pouze o zatčení jeho kolegy, bratra ve víře, který dělal filmy o jejich církvi. Žalobní argumentace přitom setrvává na obecném tvrzení o existenci pronásledování náboženských příslušníků v Číně jako postupu, kterým si komunistický režim upevňuje moc a likviduje alternativní a opoziční ideologie a to bez jakékoli vazby na konkrétní azylový příběh žalobce. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19.10.2017 (stížnost č. 53110/16). Stížnost byla podána stěžovatelkou čínské státní příslušnosti, hlásící se ke křesťanské domácí Církvi Všemohoucího Boha. Z tohoto rozsudku žalovaný citoval a zmínil, že mezi informacemi o zemi původu je v označeném rozsudku citováno také ze Zprávy o dodržování lidských práv za rok 2015 Ministerstvo zahraniční USA – Čína z 13.4.2016, podle níž „Vláda rozšířila uplatňování výjezdních kontrol na cestující opouštějící zemi na letištích i prostřednictvím jiných hraničních přechodů s cílem zabránit cestám do zahraničí některým disidentům...Většina občanů byla schopna získat pas, nicméně osoby, které vláda považovala za potenciálně rizikové, včetně náboženských vůdců, politických disidentů, stěžovatelů a etnických menšin, se zmiňovaly o tom, že jim bylo vydání pasů pravidelně odupíráno, či že jim bylo jinak bráněno v cestování do zahraničí“. Žalovaný poznamenal, že v dalším zde citovaném sdělení Kanadské rady pro imigraci a uprchlíky vyžádané dne 6.3.2014 se uvádí, že „Na základě korespondence s ředitelstvím pro výzkum z 10.2.2014 výkonný ředitel Dui Hua Foundation potvrdil, že letištní bezpečnostní pracovníci mají přístup do online databáze občanů čínského Úřadu veřejné bezpečnosti, kteří byli odsouzeni za trestný čin nebo jsou hledáni správními orgány. Zástupci Laogai Research Foundation obdobně uváděli, že letištní pracovníci jsou napojeni na předmětnou databázi známou jako Policenet. V okamžiku, kdy letištní úřady nechaly pas projít skenovacím zařízením, vydávalo toto zařízení zvuky upozorňující letištní pracovníky na to, že je daná osoba hledána policií. V popisovaném případě byla předmětná osoba následně zadržena na letišti a bylo jí sděleno, že ji šanghajská policie nedovolí opustit zemi. Poté byla dopravena k zadržení a výslechu.

17. Žalovaný dále upozornil i na skutečnost, že žalobce je členem neregistrované církve, přičemž v Číně existuje zákonná povinnost jejich registrace s tím, že k této otázce se vyjádřil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ve věci sp. zn. 8 Azs 23/2008, v němž odmítl označit za pronásledování z důvodu náboženství „zákonný požadavek registrace náboženské skupiny v zemi původu, k níž patří žadatel o poskytnutí mezinárodní ochrany“. Žalovaný poznamenal, že žalobce přitom v žalobě argumentuje řadou tvrzení, která s pronásledováním jeho církve nesouvisí. Pro dokreslení situace připomíná např. cílenou likvidaci kostelů (asi státní mocí v Číně), přitom sám vyznává církev, jejíž základní charakteristikou je fungování v rámci malých domácích sezení a existenci kostelů pro praktikování své církve naopak vůbec nevyžadují, neboť chození do kostelů je v rozporu s jejich vírou a přáním Boha samotného. Je tedy zřejmé, že žalobní argumentace je směsicí cíleně vybraných negativních obecných informací o praktikování veškerého náboženství v Číně s cílem vyobrazit potíže žalobce v mnohem intenzivnějším negativním světle.
18. K žalobním námitkám ohledně možnosti udělit žalobci doplňkovou ochranu žalovaný poukázal na to, že žalobní argumentace i v této části žaloby setrvává na líčení azylových příběhů osob odlišných od osoby žaloby. Z námitky, že správní orgán se nedostatečně věnoval hrozbě uložení nebo vykonání trestu smrti, když v napadeném rozhodnutí pouze uvedl, že „žadatel neuvedl a ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žadateli hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložení nebo vykonáním trestu smrti“, není zřejmé, co konkrétně tedy podle žalobce opačnému závěru nasvědčuje.
19. Vytýká-li žalobce ministru vnitra, že se v médiích vyjádřil v tom smyslu, že případy čínských žadatelů byly v každém jednotlivém případě prověřovány přímo v Číně, není z daného žalobního tvrzení zřejmé, zda vůbec ministr vnitra a kdy a kde takový výrok učinil a pokud ano, zda ho učinil v tomto znění. K tomu žalovaný navíc poznamenal, že tím, kdo aktivně medializuje svůj azylový příběh, je právě komunita čínských občanů, kteří přijeli s obdobným azylovým příběhem ve zhruba stejném období a pod záštitou a organizátorstvím cestovní kanceláře, tedy jde zjevně o skupinu vzájemně propojených a spolupracujících osob. Žalovaný zdůraznil, že on nikdy nebyl iniciátorem žádné z medializací a nikdy on sám neposkytl médiím žádné konkrétní informace o podaných žádostech. Poukázal na to, že naopak jednotliví vyznavači těchto církví, kteří zde žádají o mezinárodní ochranu, sami dobrovolně vystoupili v nejrůznějších médiích a prezentovali vedení svého správního řízení. Žalovaný přitom odkázal na konkrétní video internetové televize DVTV. Tvrzení, že právě kvůli zveřejnění, byť jen obecné informace o jejich pobytu v ČR, je ohrožuje, tak žalovaný rozhodně nemůže považovat za důvodné. Odkázal přitom i na stranu 22 a následující napadeného rozhodnutí, v němž vysvětlil, že z Číny do České republiky cestují tisíce turistů ročně a nadto, že podle jemu dostupných informací neexistují žádné důkazy o systematickém týrání včetně zadržování a špatného zacházení neúspěšných žadatelů o azyl, kteří se vracejí do Číny. Prezentovaná obava žalobce se tak jeví spíše účelová.
20. Žalovaný dále uvedl, že není vůbec zřejmé, z čeho žalobce vyvozuje závěr o tom, že v rámci tří (čtyř) podrobných pohovorů poskytl žalovanému ve vztahu k důvodům žádosti o mezinárodní ochranu vyčerpávající výpověď, která byla konzistentní, vnitřně bezrozporná, bez zásadnějších nesrovnalostí a kromě toho zapadala do celkového kontextu dostupných informací o systematickém pronásledování

příslušníků náboženských menšin v Číně. Žalovaný považuje tuto námitku za absurdní, a to právě s ohledem na průběh těchto čtyř podrobných pohovorů, které jsou naopak značně, zejména vnitřně, rozporné. Zdůraznil, že žalobce často používá nejprve velmi obecné a vyhýbavé odpovědi tak, aby poskytly prostor pro tolik potřebnou konkretizaci „podle vývoje situace“, avšak poté, co je správním orgánem přinucen odpovědět konkrétně, se rozpory začínají napříč pohovory vyjevovat. K uvedenému žalobnímu bodu žalovaný uzavřel, že sice nezpochybňuje věrohodnost výpovědi žalobce ohledně jeho příslušnosti ke konkrétní náboženské skupině, či jeho tvrzení o životě v zemi jeho původu a některých konkrétních potížích, přesto však je nucen konstatovat přítomnost řady okolností značně snižujících jeho věrohodnost ve vztahu k dalším tvrzením stran skutečných důvodů odchodu z vlasti, příjezdu do ČR a požádání o mezinárodní ochranu. V odůvodnění poukázal na konkrétní souvislosti, o něž své závěry opírá, to zejména na stranách 18 – 25, kde přesně uvedl, v čem konkrétně důvěryhodnost žalobce v zásadních věcech utrpěla. V podrobnostech žalovaný na tuto pasáž odkázal s tím, že k otázce věrohodnosti se také vyjádřil výše při citaci přílehlavých pasáží z rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19.10.2017. Problém hodnocení věrohodnosti žalobce spočíval v rozpornosti jeho výpovědi, nikoli v nedostatku důkazních prostředků. Žalovaný vyslovil přesvědčení, že okolnosti příběhu žalobce posoudil i co do důvodu pro udělení doplňkové ochrany velmi pečlivě, řádně a úplně a ve zbytku odkázal na obsah napadeného rozhodnutí.

21. K otázkám motivu příjezdu žalobce do České republiky žalovaný uvedl, že svou úvahu o spíše ekonomických důvodech příjezdu žalobce a dalších členů jejich organizované skupiny, v napadeném rozhodnutí, zejména na stranách 22 a násl. řádně vysvětlil. Odmítl nařčení žalobce z „meta – právních“ úvah či spekulací. Zdůraznil, že podrobil správní úvaze nejen chování žalobce, ale všech ostatních členů jejich organizované skupiny, jakkoli se žalobce zařazení do této skupiny brání. Vysvětlil, že jakkoli nemůže negativně hodnotit snahu žalobce se zapojit do pracovního procesu s cílem vydělat si na úhradu nákladů svého pobytu v ČR, je účel samotného řízení o mezinárodní ochraně odlišný a zapojení žalobce do pracovního procesu primárně nepředpokládá, což dále rozvedl a vysvětlil. Hodnotil tedy skutečnosti zjištěné v průběhu správního řízení žalobce a v řízeních ostatních členů skupiny, s nimiž žalobce do ČR přicestoval, a které s azylovým příběhem žalobce úzce souvisejí, velmi pečlivě a právě i v širších souvislostech a podrobil je důkladné správní úvaze, a to podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu. Proto nelze, tak jak to činí žalobce, vytrhnout jednu skutečnost, např. jeho snahu se v zákonné lhůtě zaměstnat, ze všech ostatních souvislostí a hodnotit ji pouze jednotlivě, jak to žalobce, mnohdy demagogicky činí. Vyslovil současně podiv nad tím, proč žalobce v Číně čelil tvrzené perzekuci z důvodu příslušnosti k zakázané církvi, když v České republice již svoji církev nevyznává a účastní se bohoslužeb v kostele, kde ani nerozumí tomu, co se tam říká (jen mu postačuje ta atmosféra). I to podle názoru žalovaného svědčí o účelovosti jeho žádosti o mezinárodní ochranu a o tom, že tvrzený důvod o nemožnosti vyznávat svoji církev, je důvodem spíše zástupným. Konstatováním o společných rysech této skupiny včetně zapojení se většiny jejích členů do pracovního procesu, správní orgán spíše dokreslil propojenost dané skupiny.

22. K výtce žalobce, že zákon umožňuje podat žádost o mezinárodní ochranu na několika místech a měl tak právo si vybrat, kde svoji žádost podá, žalovaný zdůraznil, že žalobce sice měl právo si vybrat kde, avšak již ne, kdy žádost podá. Poukázal na to, že žalobce přitom situaci mnoho dnů vůbec neřešil, volně se v rámci svého turistického víza pohyboval po České republice, nejprve v hotelu v Praze, později v hotelu v Brně, a ani azylově relevantním způsobem nevysvětlil, proč o mezinárodní ochranu nepožádal bezprostředně poté, co k tomu měl příležitost, např. na letišti Václava Havla. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudky Nejvyššího soudu sp. zn. 2 Asz 423/2004 a sp. zn. 2 Azs 137/2005, v nichž je uvedeno, že o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti.
23. Žalovaný považuje za irelevantní žalobou navrhované důkazy odkazující na jiná řízení a rozhodnutí ve věci žádosti o mezinárodní ochranu podaných jinými osobami. Každá žádost o mezinárodní ochranu je správním orgánem vždy posuzována striktně individuálně na základě konkrétních skutkových okolností. Stejně tak tomu bylo i v případě žalobce. Pokud tedy žalobce chce provést důkaz rozhodnutím jiné osoby, pak je třeba, aby takové rozhodnutí s písemným souhlasem opatřeným nejspíše úředně ověřeným podpisem dotčené osoby předložil sám.
24. Žalovaný uzavřel, že důvody jeho závěrů vyslovených jsou v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně zřejmé. Doplňková ochrana žalobci nebyla udělena, neboť na základě individuálního posouzení případu neshledal přítomnost opodstatněných obav ze skutečného nebezpečí vážné újmy. V podrobnostech odkázal na napadené rozhodnutí.
25. V replice k vyjádření žalovaného žalobce z podstatné části zopakoval argumentaci uvedenou v žalobě a dále uvedl, že označený rozsudek Evropského soudu pro lidská práva nelze na jeho situaci aplikovat, neboť poskytl podrobnou a konzistentní výpověď, jak ohledně členství v církvi, tak pronásledování, jemuž čelil a jehož se obává, přičemž členství v označené církvi není sporné. Ve věci posuzované ELP nebylo shledáno porušení postupu vnitrostátních orgánů při zamítnutí azylové žádosti s tím, že důvodem byla skutečnost, že vnitrostátní orgány shledaly celkovou nevěrohodnost žalobkyně, zejména nevěrohodnost její příslušnosti k deklarované církvi. Potvrdil, že je členem neregistrované církve. K tvrzení o absenci diskriminace těchto církví naznačené ve Zprávě MV Velké Británie, odkázal na žalobu, v níž vysvětluje nesoulad této zprávy s veškerými dalšími použitými zprávami. Znovu zdůraznil, že on sám svůj případ nikdy nemedializoval. Závěr žalovaného o ekonomickém motivu vycestování z Číny nemá žádnou oporu v jeho výpovědi. Odkaz žalovaného na rozhodnutí NSS, v němž se hovoří o problematice opožděného podání žádosti o azyl, je nepříhodný, neboť v něm byla analyzována situace, kdy žadatel o azyl požádal o mezinárodní ochranu po 4 letech pobytu v České republice ve snaze vyhnout se správnímu vyhoštění, zatímco on podal žádost v řádu dní neprodleně poté, co získal potřebou adresu zařízení.

26. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, vycházel přitom z ust. § 65a a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že je nutno rozhodnutí žalovaného zrušit pro vady řízení dle § 78 odst. 1 s.ř.s. a věc dle § 78 odst. 4 s.ř.s. vrací věc žalovanému k dalšímu řízení.
27. Krajský soud předně odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 30. 9. 2008 č. j. 5 Azs 66/2008-70. V něm soud konstatoval, že pokud nelze určité tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu doložit, ale ani vyvrátit listinnými důkazy a žadatel splní podmínky uvedené v článku 4. odst. 5 směrnice Rady 2004/83/ES o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany, z níž musí být zákon o azylu vykládán konformně, je správní orgán povinen z takového tvrzení vycházet. Krajský soud zastává názor, že žalobce vynaložil veškeré úsilí, aby svou žádost řádně odůvodnil, což plyne ze samotné žádosti o azyl i z následných pohovorů a písemných podání, rovněž předložil všechny náležitosti, které měl k dispozici. Soud shledal prohlášení žalobce jakožto žadatele o azyl souvislým a hodnověrným a rovněž v souladu s dostupnými informacemi o zemi původu. Dle názoru soudu nebylo zjištěno, že by žalobce v průběhu správního řízení ve věci mezinárodní ochrany zamlčel jakékoli podstatné informace týkající se jeho žádosti, jeho tvrzení nejsou obecná a vágní, jeho výpovědi včetně písemných podání lze označit za konzistentní a za souladné s dostupnými informacemi o zemi původu. Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany dne 13. 7. 2015. V žádosti a v rámci následných pohovorů a písemných podání žalobce uvedl, že je občanem Čínské lidové republiky, čínské národnosti, bez politického přesvědčení, svobodný, bezdětný, je křesťan a je členem Církve Všemohoucího Boha. Před odchodem z vlasti žil od roku 2014 v provincii Henan ve městě Z. Z. se spolubydlícím jménem Z.J. Jeho potíže začaly na přelomu let 2014 až 2015. V místě, kde původně žil se svou rodinou, chtěla čínská vláda zatknout jeho rodiče, kteří jsou také členy Církve Všemohoucího Boha, proti níž čínská vláda veřejně vystupuje, mediálně propaguje násilí proti jejím členům. V místě, kde rodiče žili, se necítili v bezpečí. Někteří z členů Církve Všemohoucího Boha byli zatčeni a vyšetřováni, byli také tvrdě biti různými nástroji, týráni a mučeni. Se zadrženými bylo velmi krutě zacházeno. Čínská vláda oficiálně prohlásila, že zatčení narušují veřejný pořádek. Také existovaly fámy, že praktikují ilegální věci. S ostatními spoluvěřícími se shromažďovali tajně v průběhu předem daných dní, zpočátku to bylo 7 až 8 lidí, po vyhrocení propagandy proti Církvi Všemohoucího Boha se počet snížil na polovinu. Schůzky se konaly v soukromém obydlí jednoho z uchazečů. Z důvodu nebezpečí zadržení měnili místa, kde se scházeli. Lidé, kteří vyznávají křesťanství mimo oficiální větev, jsou v potencionálním nebezpečí, že budou zatčeni a vyslýcháni. Vycestovat se rozhodl po zkušenosti z května roku 2015, kdy měl kázání se spoluvěřícím v domácnosti ve městě Z. Z. V průběhu shromáždění dostali zprávu, že je možná někdo sleduje. Místo tak museli neprodleně opustit. Když vyšli z budovy, spatřili poblíž dvě osoby, které na ně zíraly. Po zrychlení kroku se je dotyční snažili dohnat a nechtěli je nechat odejít. Souvěrci jim pomohli se vysvobodit a utéct. Poté se ti dva lidé identifikovali jako policejní složky a sdělili jim, že jsou tam kvůli tomu, aby zabránili

nelegálnímu kázání. Souvěrci policisty obestoupili, zabránili jim v pronásledování. Žalobce uvedl, že o několik dnů později se dozvěděl, že jeden z dotyčných souvěrců byl vládou zatčen. Policie následně navštívila byt, kde předtím kázali, a obyvatelům domácnosti oznámila, že mají zakázáno věřit a pokud kazatele v okolí uvidí, tak všechny zatknou. Žalobce rovněž popisoval okolnosti, za kterých si vyřizoval vízum pro cestu do České republiky v červnu roku 2015. Popsal, které údaje a listiny uvedené v žádosti o vízum jsou nepravdivé. Do České republiky přicestoval sám s úmyslem zde požádat o mezinárodní ochranu. O možnosti zažádat o mezinárodní ochranu se dozvěděl na internetu. K víře ho přivedli rodiče v roce 2012. Ve vesnici, kde žili, viselo mnoho upozornění podněcující ostatní občany, aby nahlásili věřícího, pokud o něm budou vědět. Proto se doma modlili potichu, aby je nikdo neslyšel, báli se, aby nebyli nahlášeni. Když se u nich konala setkání, mluvili potichu. Nechtěli vzbuzovat pozornost. Spousta souvěrců byla zadržena policií. Jeden souvěrec mu sdělil, že na setkání v roce 2012 ve vedlejší vesnici Z. W. vtrhla policie. Účastníky zajala a mučila elektrickým proudem. On sám byl z této informace vyděšen, bál se, že k nim také vtrhne policie a stane se to samé. Strach cítil i tehdy, když jeho rodiče chodili na setkání na jiná místa. Bál se, že se už domů nevrátí. Jeho problémy začaly až v roce 2014, kdy byl udán. Víru začal praktikovat až v roce 2012. Při účasti na setkáních si museli nasadit čepici a roušku, aby je kamery nepoznaly. V té době policie prohledávala domácnosti, a tak věděli, že za těchto okolností se nemůžou scházet, přestože nedělali nic nelegálního. Jako příklad uvedl setkání, které se konalo v domě v 8. patře a na které se vždy dopravili výtahem do nižšího patra a zbytek došli pěšky. Důvodem byl strach, že je z kamerového záznamu pozná policie a budou vědět, do kterého bytu šli. Strach z nahlášení prožíval každý den. Občas se stávalo, že po návratu ze setkání byl někdo zajat policií, a proto místo setkání změnili. V roce 2014 byli jeho rodiče nahlášeni a policie jim přišla prohledávat byt. Byli ale varováni bratrancem, tak utekli. Policie odnesla pouze knihy a požádala sousedy s příslibem finanční odměny, aby je po návratu domů ihned nahlásili. Od té doby se domů nevrátili. Netuší však, kdo je nahlásil, ví to pouze od rodičů. Ti odešli do jiného města, on zůstal v Z. Z. V srpnu roku 2014, kdy pracoval pro církev jako kameraman, se ráno vydal na pracoviště a připravoval si přístroje, aby mohl začít pracovat. Hlídkující souvěrec jej upozornil na to, že venku stojí auto, které může patřit policii, proto raději rychle utekli a autem odjeli pryč. Ono cizí auto je pronásledovalo. Jim se však podařilo ujet. Následně pak byli varováni, aby se do předmětného bytu zpět nevraceli, že tam byla police a zatkla souvěrce z oné domácnosti a i jejich majetek zabavila. Zatčené souvěrce nutila vypovídat o církvi, vyptávala se, odkud jsou. Policie navštívila i souvěrce, který řídil auto, kterým prchali. Vyslýchali i jeho rodiče, chtěli vědět, s kým se stýká a zjišťovali, zda auto, kterým prchali, patří jeho rodině. Žalobce uvedl, že on sám zatčen nebyl. Ačkoliv nebyl nikdy zadržen, policie ho hledala a v budoucnu by tedy mohl být opravdu zadržen. Mnoho jeho souvěrců zadrženo bylo a byli také týráni. O trestním stíhání nebo soudním řízení ve vlasti neví. V Číně jiné problémy se státními orgány či bezpečnostními složkami neměl. Přestože nebyl zadržen a bez problémů z Číny vycestoval na svůj vlastní cestovní pas, vyslovil přesvědčení, že jednou by jistě zadržen byl. Přestěhování v rámci Číny by nepomohlo. Krátkodobě by se mu ulevilo, ale z dlouhodobého hlediska to není řešení. Křesťané jsou pronásledováni po celé Číně, stěhování se z místa na místo také není řešení. O záměru opustit Čínu věděli rodiče.

V podrobnostech soud odkazuje na zjištění z pohovorů s žalobcem, jak jsou uvedena v napadeném rozhodnutí, neboť ta korespondují s obsahem spisu a jsou správná.

28. Součástí správního spisu jsou pak i žalovaným shromážděné podklady o zemi původu ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Číně, a to zejména se zaměřením na svobodu náboženství. Konkrétně se jedná o Zprávu Ministerstva vnitra Velké Británie, Čína: Křesťané, z března 2016, Zprávu Ministerstva zahraničních věcí Velké Británie o lidských právech a demokracii za rok 2015, Kapitola IV: Prioritní země – Čína, ze dne 21. 4. 2016, Výroční zprávu Ministerstva zahraničních věcí USA o Svobodě vyznání v Číně za rok 2015 ze dne 10. 8. 2016, Výroční zprávu China Aid Association 2015, Pronásledování křesťanů a církví v Číně čínskou vládou, z března 2016, Výroční zprávu Amnesty International 2015/2016, Čína ze dne 24. 2. 2016, Zprávu Freedom House, Svoboda ve světě 2016 – Čína ze dne 27. 1. 2016 a Výroční zprávu Human Rights Watch 2017, Čína ze dne 12. 1. 2017, Informace OAMP – Církev Boha Všemohoucího ze dne 23. 6. 2016.
29. Podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
30. Podle ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu se pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Podle ust. § 2 odst. 6 zákona o azylu se původcem pronásledování rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.
31. Zákon o azylu je v otázce pronásledování nutné vykládat konformně s kvalifikační směrnicí – Směrnice Rady 2004/83/ES o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka, nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu a o obsahu poskytované ochrany (dále jen kvalifikační směrnice). Článek 9 kvalifikační směrnice obsahuje definici pronásledování. Za pronásledování ve smyslu článku 1 odst. A Ženevské úmluvy je považováno jednání, které je a) svou povahou nebo opakováním dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv, zejména práv, od nichž se podle článku 15 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nelze odchýlit, nebo b) souběhem různých opatření, včetně porušování lidských práv, který je dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce způsobem podobným uvedenému v písm. a). Za pronásledování ve smyslu odst. 1 mohou být mimo jiné považována tato jednání: a) použití fyzického nebo psychického násilí, včetně sexuálního násilí, b) právní, správní, policejní nebo

soudní opatření, která jsou sama o sobě diskriminační, nebo jsou prováděna diskriminačním způsobem, c) nepřiměřené nebo diskriminační trestní stíhání nebo trestání, d) odepření soudní ochrany, které vede k nepřiměřenému nebo diskriminačnímu trestu, e) trestní stíhání nebo trest za odepření výkonu vojenské služby za konfliktu, jestliže by výkon vojenské služby zahrnoval zločiny nebo jednání spadající do doložek o vyloučení uvedených v článku 12 odst. 2, f) jednání namířená proti osobám určitého pohlaví nebo proti dětem.

32. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí plyne, že žalobce jako jediný důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl obavy z pronásledování a zatčení z důvodu té skutečnosti, že je příslušníkem náboženské menšiny, konkrétně Církve Boha Všemohoucího. Žalovaný věrohodnost výpovědi žalobce ohledně jeho příslušnosti k této církvi nezpochybnil, stejně tak ani jeho tvrzení, která uplatnil o svém azylovém příběhu. Ovšem neúplně, nepřezkoumatelně vyhodnotil individuální situaci žalobce a možnost vnitřní ochrany ve smyslu článku 8 kvalifikační směrnice, podle něhož je nezbytné zhodnotit především reálnost (faktickou i právní), přiměřenost, rozumnost a smysluplnost tohoto řešení. Současně je třeba se zabývat její dostupností, celkovými poměry panujícími v zemi původu, osobními poměry žadatele, účinností vnitřní ochrany a postavením žadatele po jeho přesunu z hlediska respektování a zajištění základních lidských práv v místě vnitřní ochrany a je třeba zvážit bezpečnost žadatele, a to jak při přesunu do cílové části země, tak po jeho přesídlení. Krajský soud souhlasí se závěrem žalovaného, že po porovnání informací sdělených žalobkyní a informací o situaci členů náboženských menšin v Číně, se tyto obecně mohou stát terčem negativního jednání ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek. Žalovaný vycházel ze zjištění ze Zprávy o lidských právech a demokracii za rok 2015 vydané Ministerstvem zahraničních věcí Velké Británie ze dne 21. 4. 2016, podle níž docházelo v Číně i nadále k omezování aktivit občanské společnosti, omezování bohoslužeb a kulturních projevů menšin. Rovněž vycházel ze zjištění z Výroční zprávy China Aid Association za rok 2015, z března 2016, dle níž všechna vládní ministerstva zesílila v roce 2015 potlačování tzv. „kultů“ a domácích církví, nejostřejší z těchto akcí byly zásahy proti křesťanství v provincii Če-tiang. Domácí církve byly přísně sledovány a donucovány k připojení se k oficiální církvi. Zjištění rovněž učinil ze Zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o svobodě vyznání za rok 2015 ze dne 10. 8. 2016, podle níž občané mají svobodu náboženského přesvědčení, ale Ústava činy omezuje ochranu praktikování náboženské víry na „normální náboženské aktivity“ a nedefinuje pojem „normální“. Ve zprávě je rovněž zmíněno, že v průběhu uplynulého roku se nadále objevovaly zprávy, že státní orgány fyzicky týraly, zadržovaly, zatýkaly, mučily, odsuzovaly k trestům odnětí svobody, nebo šikanovaly stoupence zaregistrovaných i nezaregistrovaných náboženských skupin za aktivity související s jejich náboženskou vírou a provozováním jejich náboženských praktik. Žalovaný vycházel i ze zjištění ze Zprávy Ministerstva vnitra Velké Británie – Čína: Křesťané z března 2016, podle níž se čínské úřady snaží mít pod kontrolou všechny oblasti náboženského života, omezování náboženských svobod a činností je rozsáhlé, existují ovšem také značné rozdíly v přísnosti omezení v jednotlivých regionech, setkání domácích církví jsou rozháněna nebo jejich členové vyháněni z míst, kde se scházejí. Zjištění učinil i ze Zprávy Amnesty International 2015/2016 – Čína ze dne 24. 2. 2016, podle níž svoboda vyznání v Číně je i nadále systematicky potlačována, vláda

pokračovala ve své kampani demolicí kostelů a strháváním křesťanských křížů v provincii Če-tiang. Zjištění žalovaného mají oporu i v Informaci Human Rights Watch z ledna 2017, podle níž vláda omezuje praktikování náboženství na pět oficiálně uznaných náboženství a pouze v oficiálně uznaných náboženských prostorách, vláda klasifikuje mnoho náboženských skupin, které nejsou pod její kontrolou jako kulty zla. Zjištění žalovaného vycházejí i ze Zprávy Freedom House, Svoboda ve světě 2016 – Čína ze dne 27. 1. 2016, podle níž je svoboda vyznání ze strany formální ateistické komunistické strany Číny přísně omezována, všechny náboženské skupiny jsou povinny se registrovat u státní správy, která řídí jejich činnost, dohlíží na duchovenstvo a upravuje teologii. Některé skupiny včetně určitých buddhistických a křesťanských sekt jsou zakázány, jejich členové jsou pronásledováni, vězněni a mučeni. Jak výše uvedeno, žalovaný dle názoru soudu neúplně zohlednil konkrétní postavení a osobní situaci žalobce. Měl zkoumat, zda vzhledem ke specifickému postavení žalobce neexistuje v jeho případě zvýšená pravděpodobnost pronásledování jako příslušníka označené náboženské menšiny, a to za situace, kdy žalobce opakovaně v průběhu pohovorů uvedl, že několikrát unikl zatčení, v minulosti jej i jeho rodiče hledala policie, musel opustit domov a přestěhovat se na jiné místo, došlo k zatčení spoluvěřících z bezprostředního okolí žalobce. To vše u žalobce vyvolalo obavy z pronásledování a zatčení. Za popsaného stavu se žalovaný měl dle názoru soudu zaměřit na to, zdali u žalobce neexistuje zvýšená pravděpodobnost pronásledování. Zákon o azylu přitom v § 2 odst. 7 stanoví, že za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušování lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna státními orgány, stranami nebo organizacemi ovládajícími stát nebo podstatnou část jeho území ve státě, jehož je cizinec státním občanem. V daných souvislostech soud považuje za ničím nepodložený, nemající žádnou oporu ve správním spisu, závěr žalovaného, že žalobce pouze využil znalostí o problematice pronásledování příslušníků některých náboženských menšin v Číně, aby svými tvrzeními následně vygradoval svůj azylový příběh a vytvořil údajné obavy z návratu do vlasti s tím, že on sám ve skutečnosti ve své vlasti ohrožen nikdy nebyl, s dovětkem, že žalobci objektivně nikdo nebránil v jeho víře, resp. v jeho vyznání a že u něho nedošlo k žádnému ohrožení či porušení svobody jeho vyznání, ale ani k ohrožení jeho zdraví, života, osobní svobody či jiných jejích základních lidských práv.

33. Za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů považuje soud i závěry žalovaného o možnosti vnitřní ochrany, tedy možnost žalobce řešit jeho situaci využitím vnitřního přesídlení v rámci Číny. Institut „možnosti vnitřní ochrany“ má oporu v judikatuře Nejvyššího správního soudu, jedná se zejména o rozsudek č. j. 4 Azs 99/2007-93. V uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že vodítko pro postup při hodnocení otázky, zda jsou splněny podmínky vnitřní ochrany či nikoliv, poskytuje článek 8 kvalifikační směrnice. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku dospěl k závěrům, podle nichž při posuzování možnosti vnitřní ochrany je nezbytné zhodnotit především reálnost (faktickou i právní), přiměřenost, rozumnost a smysluplnost tohoto řešení, je třeba se zabývat zejména její dostupností, celkovými poměry panujícími v zemi původu, osobními poměry žadatele, účinností vnitřní ochrany a postavením žadatele po jeho přesunu z hlediska respektování a zajištění

základních lidských práv v místě vnitřní ochrany. Rovněž je třeba zvážit bezpečnost žadatele, a to jak při přesunu do cílové části země, tak po jeho přesídlení. Žalovaný ovšem v napadeném rozhodnutí stanovená kritéria vůbec nezohlednil. Uvedený rozsudek NSS stanovil v zásadě čtyři kritéria pro posuzování možnosti vnitřní ochrany: 1) zda je jiná část země pro žadatele dostupná, 2) zda přesun do jiné části země je účinným řešením proti pronásledování či vážné újmě v původní oblasti, 3) zda žadateli nehrozí navrácení do původní oblasti, 4) zda ochrana v jiné části země splňuje minimální standard ochrany lidských práv. Tyto čtyři podmínky musí být splněny kumulativně a mají rovněž svoji logickou posloupnost, a tudíž musí být aplikovány ve výše uvedeném pořadí. Při posuzování všech čtyřech kritérií je navíc nutné brát v potaz celkové poměry panující v zemi původu a osobní poměry žadatele. Žalovaný se těmito kritérii vůbec nezabýval a jeho závěr, že žalobce má možnost řešit situaci vnitřním přesídlením v rámci Číny je tak nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Zprávy o zemi původu žalobce přitom zmiňují, že k pronásledování z náboženských důvodů dochází na celém území Číny. Touto okolností žalobce také žalovanému zdůvodnil, proč nemohl využít vnitřní ochrany.

34. Za nepřezkoumatelné soud považuje rovněž závěry žalovaného, které se vztahují k posouzení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu, a to nejen z důvodu nepřezkoumatelných závěrů, které se vztahují k možnosti vnitřní ochrany, jak výše uvedeno, ale také z důvodu neúplného individuálního vyhodnocení celého azylového příběhu žalobce, kdy jak výše uvedeno, žalobce zmínil okolnosti ze svého bezprostředního okolí souvěrců, pro které se měl žalovaný zabývat tím, zda v případě žalobce neexistuje zvýšená pravděpodobnost pronásledování, jak výše rozvedeno. K posouzení otázky bezpečnosti návratu neúspěšných žadatelů o azyl do Čínské lidové republiky si pak žalovaný neopatřil žádné relevantní informace, čímž se rovněž dopustil vady řízení, spočívající v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů.
35. Krajský soud na základě výše uvedeného pro vady řízení dle § 78 odst. 1 s.ř.s. rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu dle § 78 odst. 4 s.ř.s. vrací k dalšímu řízení.
36. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalobci prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 27.06.2019

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně